

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Bc. T. B.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Hálou, advokátem, sídlem Plynářská 671, Kolín, proti žalovanému: **město Boskovice**, sídlem Masarykovo náměstí 4/2, Boskovice, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zákroku strážníků Městské policie Boskovice a použití donucovacích prostředků proti žalobci dne 20. 12. 2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2022, č. j. 30 A 30/2022-79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce se podanou žalobou u Krajského soudu v Brně domáhal určení, že postup strážníků Městské policie Boskovice byl nezákonným zásahem. Žalobce se podle vlastního tvrzení dostavil dne 20. 12. 2021 v 15:15 hod. na Městský úřad Boskovice, kde na odboru sociálních věcí požádal o nahlížení do spisu vedeného pod sp. zn. Pon 166/21. Žalobcův požadavek vyřizovala vedoucí odboru, která mu spis předložila k nahlížení. K části spisu

avedla, že ji z důvodu ochrany informací nemůže zpřístupnit. Žalobce odmítl podepsat protokol o nahlížení do spisu a v 15:45 hod. požádal vedoucí odboru, aby o odepření přístupu k části spisu vydala na místě usnesení podle § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. To vedoucí odboru odmítla. Následná diskuse vedená se žalobcem ohledně toho, zda je povinná usnesení vydat, se protáhla až do skončení úředních hodin (v 17:00 hod.). Poté, co žalobce odmítl opustit kancelář vedoucí odboru, k čemuž byl vyzván z důvodu ukončení úřední doby (s argumentací, že se k úřednímu úkonu dostavil včas a úkon nebyl řádně ukončen), vedoucí odboru telefonicky přivolala městskou policii. Hlídka městské policie vyzvala žalobce k opuštění budovy městského úřadu a následně jej z důvodu neuposlechnutí výzvy vyvedla z budovy úřadu v čase 17:40 až 17:45 hod. Protože se žalobce nepodřídil pokynu strážníků městské policie dobrovolně, použila proti němu hmaty a chvaty. Žalobce namítal, že mu byla bolestivě zkroutena ruka za záda a posledním z chvatů jeden ze strážníků pohmoždil žalobci palec pravé ruky tím, že mu jej otočil proti přirozené poloze. Stalo se tak ve chvíli, kdy měl žalobci odtrhávat ruku od vnitřního madla vstupních dveří budovy městského úřadu, jehož se žalobce držel a odmítal pustit, a zároveň se na přivolaných strážnících dožadoval sepsání protokolu na služebně. Žalobce namítal, že došlo k použití donucovacích prostředků nad rámec zákonného zmocnění, bez potřebné výzvy a nepřiměřeným způsobem.

[2] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem podanou žalobu zamítl. K námitce, že se žalobce nedopustil vážného narušení veřejného pořádku, neboť pouze klidně seděl v kanceláři vedoucí odboru sociálních věcí a diskutoval s ní svou záležitost, krajský soud zdůraznil, že k narušení veřejného pořádku došlo již tím, že žalobce odmítl kancelář opustit, přestože byl k tomu vyzván. Tím spíše, setrval-li na místě po uplynutí úřední doby a pokoušel se tímto způsobem vynutit splnění požadavku na vydání usnesení o odepření nahlížení do části spisu. Dle krajského soudu nebylo rozhodné, zda byl žalobcův požadavek oprávněný a zda se budova městského úřadu zamyká až v 18:00 hod. Za skutkových okolností nyní posuzované věci byli dle krajského soudu strážníci městské policie oprávněni žalobce vyzvat, aby opustil budovu úřadu, a po výslovném odmítnutí uposlechnout výzvu bylo na místě užití donucovacích prostředků. Krajský soud současně odmítl žalobcovu argumentaci, dle které je použití donucovacích prostředků ze strany obecní policie možné až v případě vážného narušení veřejného pořádku. Jako nedůvodnou krajský soud hodnotil také žalobcovu námitku směřující proti chybějící výzvě, která měla předcházet použití donucovaných prostředků. Krajský soud konstatoval, že strážník městské policie vyzval žalobce "jménem zákona" k opuštění budovy úřadu, a ačkoli výslovně neupozornil na možnost použití donucovacích prostředků, byl dle krajského soudu takový postup zřejmý nejen z celkového vývoje situace, ale rovněž ze strážníkovy výroky „*takže se sbalíme a jdeme*“. Dle krajského soudu tak sice nedošlo k pregnantní formulaci citované výzvy, avšak tím, že strážníci městské policie použili nejmírnějšího donucovacího prostředku v podobě úchopu a vyvedení žalobce z budovy, jejich jednání formulované výzvě odpovídalo. Krajský soud proto uzavřel, že sice došlo k pochybení žalovaného, avšak s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu nedosáhlo takové intenzity, aby bylo možné jeho postup označit za nezákonný zásah.

[3] K žalobcově námitce, že proti němu strážníci městské policie použili hmaty a chvaty nepřiměřeným způsobem, a způsobili mu tak zranění palce pravé ruky při odtrhávání ruky z madla vstupních dveří budovy, krajský soud připomněl, že žalobce navštívil lékaře až dva

pokračování

dny po incidentu, přičemž obsah lékařské zprávy neprokazuje vlastní příčinu zranění. Krajský soud uvedl, že lékař při sepisu zprávy nehodnotil, zda povaha zranění odpovídá mechanismu jeho vzniku, do zprávy toliko zachytil okolnosti subjektivně popsané žalobcem. Krajský soud rovněž připomněl, že oba strážníci ve svých výpovědích shodně popřeli nasazení chvatu na ruku, kterou žalobce držel madlo dveří, včetně zvrácení palce proti jeho přirozené poloze [strážník A. připustil pouze držení a snad i tahání žalobce za druhou (tedy levou) ruku, aby jej přiměl madlo pustit]. O žádném násilí na žalobci při odtrhávání ruky z madla dveří nevypovídají dle krajského soudu ani pořízený zvukový a obrazový záznam. Krajský soud současně doplnil, že i kdyby uvěřil žalobcovu tvrzení, jednalo se svou povahou o drobný zákrok, který nebylo možno hodnotit jako nezákonný zásah spočívající ve špatném zacházení městské policie, které by dosahovalo intenzity ponižujícího zacházení.

II. Kasační stížnost a vyjádření účastníků

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Shodně jako v podané žalobě zopakoval, že použití donucovacích prostředků musí předcházet výzva k upuštění od protiprávního jednání s výstrahou, že jinak budou použity donucovací prostředky. Tyto podmínky musejí být dle stěžovatele splněny kumulativně, aby bylo možné následné použití donucovacích prostředků označit za souladné se zákonem. Stěžovatel nesouhlasil s hodnocením krajského soudu, že výstraha byla implicitně zahrnuta v citovaném výroku strážníka městské policie. Tento závěr označil za nebezpečný precedent. Adresát výzvy musí dle stěžovatele vždy vědět, co bude následovat, pokud výzvě nevyhoví.

[5] Dle stěžovatele nebyl naplněn zákonný předpoklad pro použití donucovacích prostředků ani z toho důvodu, že nedošlo k vážnému narušení veřejného pořádku, jak ukládá zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii [na rozdíl od zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, dle kterého postačuje „běžné“ (nikoli vážné) narušení veřejného pořádku]. Krajský soud dle stěžovatele neobjasnil, z jakého důvodu mělo jeho jednání charakter vážného narušení veřejného pořádku, a blíže se nezabýval ani výkladem tohoto neurčitého právního pojmu. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Stěžovatel v této souvislosti upozornil, že se nedopustil žádného přestupku (jediné přestupkové řízení, které bylo ve spojitosti s uvedeným incidentem zahájeno, bylo posléze zastaveno).

[6] Stěžovatel rovněž krajskému soudu vytýkal, že jej v průběhu řízení nevyzval k doplnění tvrzení ohledně příčiny způsobeného zranění. Toto pochybení označil za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Připomněl, že ještě téhož dne (bezprostředně po incidentu) podal na služebně Policie České republiky v Boskovicích trestní oznámení, kde ohlásil zranění palce pravé ruky jako následek možného trestného činu. V lékařské zprávě jsou dle stěžovatele obsažena pouze objektivní zjištění, nikoliv parafráze jeho sdělení o příčině vzniku zranění. Stěžovatel nadto upozornil, že zranění bylo způsobeno až po dosažení účelu použití donucovacích prostředků. V závěru kasační stížnosti pak stěžovatel namítl, že se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, včetně námítky porušení základních zásad činnosti správních orgánů a námítky, že jej strážníci nelegitimovali a nezjišťovali jeho totožnost, kterou krajský soud označil za opožděnou.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. K výstraze použití donucovacích prostředků připomněl, že zákon neukládá strážníkům formulovat výstrahu konkrétním způsobem. Dle žalovaného nelze odhlížet od konkrétní situace a omezit se toliko na formální výklad zákona zastávaný stěžovatelem. Žalovaný uvedl, že v daném případě spočívalo narušení veřejného pořádku v odmítnutí stěžovatele opustit kancelář vedoucí odboru městského úřadu, nikoli v jeho snaze hájit vlastní názor. Přivolaní strážníci nebyli v pozici arbitra, který by se měl zabývat oprávněností stěžovatelova právního názoru, nýbrž řešili situaci na místě, kde stěžovatel po skončení úřední doby odmítl navzdory výzvě opustit kancelář vedoucí příslušného odboru městského úřadu. K řešení otázky, zda mělo či nemělo dojít k vydání stěžovatelem požadovaného usnesení, slouží dle žalovaného jiné nástroje obrany. K námitce týkající se závažnosti narušení veřejného pořádku žalovaný doplnil, že závažnost je nutno posuzovat s ohledem na důsledky stěžovatelova jednání. Ten se domáhal vyhovění vlastního požadavku nepřijatelným způsobem, neboť k přítomné úřední osobě v zásadě přistupoval jako k rukojmí. Poukazoval-li stěžovatel na založení nebezpečné praxe, žalovaný oponoval, že nelze připustit, aby se osoby způsobem zvoleným stěžovatelem (tj. setrváním v kanceláři konkrétního úředníka) domáhaly vydání požadovaného úkonu. V závěru se žalovaný vyjádřil také ke stěžovatelovým tvrzením stran závažnosti jeho zranění, která považoval za účelová. Zároveň doplnil, že za nedostatečnost těchto tvrzení a jejich neprokázání nenese odpovědnost krajský soud.

[8] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž uvedl, že existuje několik úředních záznamů o zásahu (konkrétně ten, který byl dle stěžovatele vyhotoven v originále a použit pro zahájení řízení o přestupku vedeném vůči stěžovateli jako obviněnému; a dále ten, který vznikl až v reakci na seznámení se s obsahem žaloby, doplněný o poslední odstavec). Stěžovatel rovněž popsal jednání při nahlížení do spisu městské policie dne 31. 8. 2022, při němž mělo taktéž dojít k nezákonnému postupu. Ve zbytku stěžovatel setrval na své předchozí argumentaci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, k níž dochází tehdy, není-li z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových a právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Soudy ovšem nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jak v této souvislosti vyslovil Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 12. 2. 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém*“ (viz též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Nejvyšší správní soud zároveň připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí věcně

pokračování

přezkoumat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Napadený rozsudek krajského soudu není v daném případě nepřezkoumatelností zatížen, neboť v něm krajský soud reagoval na veškeré stěžovatelem uplatněné žalobní námitky, s nimiž ostatně stěžovatel v kasační stížnosti podrobně polemizuje. Nejvyšší správní soud proto mohl přistoupit k jeho věcnému přezkumu.

[11] V souzené věci je mezi účastníky řízení veden spor o to, zda použití donucovacích prostředků předcházela náležitá výzva strážníků městské policie k upuštění od protiprávního jednání, včetně výstrahy, že dojde k použití donucovacích prostředků v případě neuposlechnutí výzvy.

[12] Donucovací prostředky, které může použít strážník městské policie, jsou taxativně vyjmenovány v § 18 odst. 1 zákona o obecní policii. Patří mezi ně:

- a) *hmaty, chvaty, údery a kopy,*
- b) *slzotvorný, elektrický nebo jiný obdobně dočasně zneschopňující prostředek,*
- c) *obušek a jiný úderný prostředek,*
- d) *pouta,*
- e) *úder služební zbraní,*
- f) *brozba namířenou služební zbraní,*
- g) *varovný výstřel ze služební zbraně,*
- h) *technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla.*

[13] Podle odst. 3 téhož ustanovení zákona o obecní policii platí, že *před použitím donucovacích prostředků podle odstavce 1 písm. a) až g) je strážník povinen vyzvat osobu, proti které zakročuje, aby upustila od protiprávního jednání slovy "jménem zákona" s výstrahou, že bude použito donucovacích prostředků; to neplatí, je-li ohrožen jeho život nebo zdraví anebo život nebo zdraví jiné osoby a zákrok nesnese odkladu.*

[14] *O tom, který z donucovacích prostředků použije, rozhoduje strážník podle konkrétní situace tak, aby dosáhl účelu sledovaného zákroku; přitom použije takového donucovacího prostředku, který je nezbytně nutný k překonání odporu osoby, která se dopouští protiprávního jednání. Strážník je povinen dbát, aby použitím donucovacích prostředků nezpůsobil osobě újmu zřejmě nepřiměřenou povaze a nebezpečnosti jejího protiprávního jednání (§ 18 odst. 4 a 5 zákona o obecní policii).*

[15] Za skutkových okolností nyní projednávané věci (podrobně popsanych výše) se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že předchozí výzva podle § 18 odst. 3 zákona o obecní policii padla, neboť strážník městské policie vyzval stěžovatele "jménem zákona", aby opustil budovu městského úřadu. Přestože chyběla výslovná pohrůžka (výstraha) použitím donucovacích prostředků, je možno souhlasit se závěrem krajského soudu, že s ohledem na celkový vývoj situace si stěžovatel musel být vědom toho, že k použití donucovacích prostředků může dojít. Zároveň Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že vytýkané pochybení žalovaného v souzeném případě nedosáhlo takové intenzity, na jehož základě by bylo možno celý postup označit za nezákonný zásah.

[16] Krajský soud v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozsudku správně připomněl, že v souzené věci nelze odhlížet od celkového kontextu řešené situace, v němž je třeba posuzovat navazující výrok strážníka městské policie: „*Takže se sbalíme a jdeme.*“ Tento výrok byl vyřčen v návaznosti na výzvu „jménem zákona“ k opuštění budovy městského úřadu poté, co byl stěžovatel vyzýván k odchodu a opuštění kanceláře nejprve přítomnou úřední osobou po skončení úřední doby, a následně poté, co výslovně odmítl uposlechnout výzvy strážníka městské policie.

[17] I pokud měl stěžovatel za to, že se vedoucí příslušného odboru městského úřadu dopustila při nahlížení do spisu pochybení, nezbavovalo to stěžovatele povinnosti uposlechnout výzvy k opuštění budovy po ukončení úředních hodin. Stěžovatel byl povinen podrobit se výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor, nikoli na jeho základě hodnotit, zda pokynu uposlechně či nikoli (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2017, č. j. 2 As 216/2016-92, č. 3599/2017 Sb. NSS, bod 40). Stěžovatel nepochybně, že odmítl uposlechnout výzvu strážníka městské policie k opuštění budovy s argumentací, že by tak učinil pouze na základě výzvy Policie České republiky. V návaznosti na citovaný výrok strážníka „*takže se sbalíme a jdeme*“ byl poté za pomoci úchopu, tedy donucovacího prostředku nejmírnější povahy ve smyslu § 18 odst. 1 písm. a) zákona o obecní policii, vyveden ven z budovy, přičemž mu předtím bylo umožněno vzít si batoh. Reálně tedy došlo i ke „sbalení se“. Pokračování úkonů ze strany strážníků městské policie přitom stěžovatel mohl zabránit i pozdějším podrobením se výzvě v situaci, kdy mu již její vážnost nepochybně musela být zřejmá.

[18] Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje závěrům krajského soudu, že nedostatek výstrahy použití donucovacích prostředků nedosáhl v kontextu skutkových okolností nyní souzené věci takové intenzity, aby způsobil nezákonnost použitých donucovacích prostředků, a ve výsledku tedy i nezákonnost postupu žalovaného. Současně podotýká, že tento závěr nepředstavuje paušální rezignaci na požadavek řádné výzvy s výstrahou ve smyslu § 18 odst. 3 zákona o obecní policii, jak v kasační stížnosti dovozuje stěžovatel, ale je hodnocením zákonnosti konkrétního zásahu strážníků za výše popsanych individuálních okolností nyní souzené věci.

[19] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani stěžovatelovu námitku absence zákonného podkladu k použití donucovacích prostředků spočívajícího v nedostatku vážného narušení veřejného pořádku.

[20] Dle § 18 odst. 2 zákona o obecní policii je *donucovací prostředky strážník oprávněn použít k ochraně bezpečnosti jiné osoby nebo své vlastní nebo majetku, k zabránění výtržnosti, rvačce nebo jinému jednání, jímž je vážně narušován veřejný pořádek; pouta smí však použít jen při předvedení osoby, která klade odpor, nebo při omezení osobní svobody; donucovací prostředek podle odstavce 1 písm. e), f) a g) je strážník oprávněn použít pouze, jestliže jsou splněny podmínky pro použití služební zbraně podle § 20 odst. 1.*

[21] V souzené věci stěžovatel zpochybňuje naplnění zákonného předpokladu, že se dopustil takového jednání, jímž by byl vážně narušován veřejný pořádek.

pokračování

[22] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje veřejný pořádek „*normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase a jenž v sobě zahrnuje ty normy právní, politické, mravní, morální a v některých společnostech i náboženské, které jsou pro fungování dané společnosti nezbytné. Nadto je možno pod pojmem veřejného pořádku rozumět také faktický stav společnosti, k němuž je dodržování tohoto heterogenního normativního systému zacíleno. Narušení veřejného pořádku je proto zároveň narušením normy a zároveň narušením optimálního stavu společnosti, který je účelem a dispozicí této normy. [...] Ze skutečnosti, že je tento termín používán ve výše naznačených různých souvislostech a různých právních odvětvích, je pak potřeba vycházet při jeho výkladu v rámci aplikace těchto předpisů*“ (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2007, č. j. 2 As 78/2006-64, nebo ze dne 30. 7. 2009, č. j. 2 As 65/2008-69).

[23] Z hlediska oprávnění k použití donucovacích prostředků ve smyslu výše citovaného § 18 odst. 2 zákona o obecní policii ovšem není rozhodné, zda se „narušitel“ chová agresivně či násilně, jak se mylně domnívá stěžovatel. Je nutno přihlížet zejména k tomu, jaký právní zájem je takovým narušením ohrožen a jak intenzivně (viz bod 37 výše citovaného rozsudku č. j. 2 As 216/2016-92, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2014, č. j. 6 As 255/2014-42). Pokud se stěžovatel svým jednáním v podobě odmítání opustit kancelář úřední osoby, ve které bylo realizováno právo nahlížet do spisu, domáhal vydání usnesení konkrétního obsahu, přestože mu bylo sděleno, že tak úřední osoba neučiní, nelze toto jednání aprobovat.

[24] Krajský soud správně dovodil, že k vážnému narušení veřejného pořádku stěžovatelem došlo již tím, že odmítl opustit kancelář vedoucí příslušného odboru městského úřadu poté, co jej k tomu opakovaně vyzvala. Stěžovatel navzdory výzvam setrval v kanceláři i po uplynutí úřední doby, která skončila v 17:00 hod., tímto způsobem si fakticky uzurpoval veškerý čas této úřední osoby a pasivním odporem (tedy odmítáním kancelář opustit) se nadto pokoušel vynutit splnění uplatňovaného požadavku. Žalovaný v této souvislosti přílehavě poukázal na příměr stěžovatelova přístupu k osobě vedoucí příslušného odboru jako k rukojmí. Dle Nejvyššího správního soudu nelze připustit, aby správní orgány byly tímto způsobem přinucovány k vydání aktu konkrétního obsahu. Byť stěžovatel nejednal agresivně a zůstal v poklidu sedět v kanceláři, kde s úřední osobou diskutoval o svém požadavku po dobu delší než dvě hodiny, dopustil se uvedeným jednáním závažného narušení veřejného pořádku. Na tom nic nemění skutečnost, že nebyl v souvislosti s projednávaným incidentem shledán vinným ze spáchání žádného přestupku. Jak je patrné z výše citovaného obsahu tohoto neurčitě právního pojmu, zahrnuje narušení veřejného pořádku i jiná jednání než pouze ta, která naplňují skutkovou podstatu některého z přestupků.

[25] Použití donucovacích prostředků tedy bylo namístě. Krajský soud v této souvislosti správně odmítl stěžovatelovy pokusy o rozlišování podmínek pro použití donucovacích prostředků u státní a městské policie. Upozornil, že dělicí linka je stěžovatelem vytvořena uměle a účelově. Zákon neomezuje obecní policii v použití donucovacích prostředků pouze na ty situace, ve kterých by zabraňovala násilí. Výtržnost a rvačka vyjmenované v § 18 odst. 2 zákona o obecní policii jsou součástí demonstrativního výčtu případů, u nichž zákonodárce předpokládal, že se s nimi bude obecní policie v praxi setkávat nejčastěji. Výčet však není uzavřený v důsledku použití spojení *jiná jednání, jimiž je vážně narušován veřejný*

pořádek. Krajský soud tedy správně dovodil, že tato jiná jednání nemusejí mít nutně násilnou povahu (stejně jako ji nemají některé typy výtržností) a že stěžovatelův případ je ukázkovým případem toho, co by měla být schopna vyřešit městská policie a čím by naopak neměla být zatěžována policie státní.

[26] Ke stěžovatelově námitce týkající se nepřiměřenosti použitých donucovacích prostředků s ohledem na zranění palce pravé ruky Nejvyšší správní soud upozorňuje, že krajský soud v napadeném rozsudku nedospěl k závěru (proti němuž se stěžovatel ohrazuje v kasační stížnosti), že by si stěžovatel uvedené zranění způsobil sám. Krajský soud pouze zpochybnil možnou příčinu stěžovatelova zranění s poukazem na časový odstup od návštěvy lékaře a obsah předložené lékařské zprávy. Rovněž v lékařských zprávách ze dne 29. 12. 2021 a ze dne 12. 1. 2022, které krajský soud provedl k důkazu při jednání, je zachována shodná struktura jako v lékařské zprávě ze dne 22. 12. 2021. Nejprve jsou v nich zachycena sdělení stěžovatele (s označením písm. „S“), po nichž následuje hodnocení stavu označené zkratkou „Obj.“. Obě lékařské zprávy dokládají toliko vlastní zranění stěžovatele, nikoli však jeho konkrétní příčinu. Krajský soud navíc správně uvedl (viz body 32 až 34 odůvodnění), že i za předpokladu, že by zranění bylo způsobeno v důsledku hmatů a chvatů použitých strážníky městské policie za situace, kdy se stěžovatel odmítal pustit madla vstupních dveří úřadu, není takové zranění možno hodnotit jako nepřiměřené. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Pokud stěžovatel kladl odpor při vyvádění z budovy a odmítal se pustit madla vstupních dveří, drobné zranění v podobě opuchlého a bolavého palce ruky je možno hodnotit nikoli jako nepřiměřený zásah (dosahující dokonce intenzity mučení či nelidského nebo ponižujícího zacházení), ale předvídatelný a akceptovatelný následek donucovacích prostředků (hmatů a chvatů), jejichž sílu nelze regulovat s „chirurgickou“ přesností.

[27] Stěžovatelovo tvrzení o nepřiměřenosti zdravotních následků použitých donucovacích prostředků nadto nebylo uplatněno ani do té míry, aby v souladu se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2015, č. j. 6 As 255/2014-42, č. 3240/2015 Sb. NSS, vedlo k aktivaci důkazního břemena na straně žalovaného: „*Tvrdí-li žalobce, že při zásahu nebo donucení ze strany policie (např. při zadržení či zatýkání) došlo k porušení jeho práva nebýt vystaven špatnému zacházení ve smyslu článku 3 Úmluvy, resp. čl. 7 odst. 2 Listiny, je na něm, aby prokázal, že došlo ke špatnému zacházení (zranění), na žalovaném pak, aby prokázal, že si žalobce zranění způsobil sám anebo k němu došlo jinak či jindy nebo že jde o následek oprávněného použití donucovacích prostředků*“. Stěžovatel se taktéž mylí v tom, že by za nedostatečnost jeho tvrzení a (u)nesení důkazního břemena nesl odpovědnost krajský soud, po němž se stěžovatel v kasační stížnosti domáhal vydání výzvy k doplnění tvrzení.

[28] Krajský soud se v bodě 35 odůvodnění napadeného rozsudku vypořádal také s námitkou pozdějšího doplňování úředního záznamu strážníků městské policie o informaci, že disponují záznamem z průmyslových kamer instalovaných v budově městského úřadu. Ani tato forma doplnění úředního záznamu nepředstavuje nezákonný zásah, neboť není zřejmé, jak stěžovatele negativně zkrátila na jeho právech.

[29] Ke stěžovatelovým tvrzením a důkazním návrhům obsaženým v replice, týkajícím se údajného dalšího nezákonného zásahu, k němuž mělo dojít dne 31. 8. 2022 v souvislosti

pokračování

s nahlížením do spisu městské policie, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že hodnocení uvedeného jednání není předmětem tohoto řízení, a tedy se jím nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[31] O nákladech účastníků řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu